

man nu læser mit Foredrag sammen med det ærede Medlems — der er rigtignok ikke Mange, der læse Tidenden —, vil man jo f. Ex. kunne se, hvorvidt det ærede Medlem har nogensomhelst Berettigelse til at bruge dette Ord udenfor sit eget personlige Vedkommende; men saa bliver det kun en Mangel ved hans egen subjektive Fattæevne, der bliver Tale om. Jeg tror endnu i dette Dødblik at maatte sige, at have Retten paa min Side, naar jeg udtaler, at det er en utilbørlig Tilbørlighed der er til at giøve Tilsynslove paa mange Omraader, hvor vi tidligere have kunnet undvære dem. Det er kun dette, jeg har nedlagt Tilslagsloven imod, kun dette ene Punkt i Lovforslaget, at der gives et nyt Tilsyn og det forekommer mig, at den Tanke er ikke saa ubegribelig. Der er Noget, der ønske, at Samsundet skal udvikle sig saavidt muligt frit, og til dem hører jeg, men der er Andre, som det ærede Medlem, der mene, at det kan forsvares, ja endog saa er tilraabeligt at faae en Mængde Tilsynslove. Nu tager det ærede Medlem denne Lov op og mener, at det Tilsyn, der gives ved denne Lov, er Noget, der støtter Smaamanden, som han taler om. Jeg tillader mig at sige, at jeg mener, paa en dybere Maade at støtte Smaamanden, saa snart jeg søger at udvikle hans Kræfter til at optage Kampen for Tilværelsen; det har jeg sagt engang tidligere. (Bust: Der hører lige Vaaben til at optage Kampen!) Ja, give dem lige Vaaben kan man jo ikke; naar det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Bust) søger saa ivrig at skaffe Danmark Vaaben mod de store Magter, der ere omkring os, er der saa Tale om lige Vaaben? Men man søger dog at komme igjennem, uagtet man ikke har lige Vaaben, altsaa en saadan Indvending som den om de lige Vaaben, er det ikke værd at komme med. Men jeg taler om: Hvilke ere de højeste og hvilke ere de lavere Vaaben? Og jeg siger da, at de højeste Vaaben, et Menneske har, er den Kraft og Følelse, han har i sig selv, til at kæmpe for sig og Sine. Det er det naturlige Vaaben, og det viser jeg hen til, og det viser bedst, hvorledes man skal ordne Samsundet. Der maa de Svage gaa til Grunde, det er en Naturlø. Derimod er det sikkert, at der, hvor man giver Styrke-Midler til at udvikle Kræfterne, gjør man den jevne Mand den bedste Tjeneste, og Friheden er den bedste Ven, han faar. Det er nu en Bemærkning overfor det ærede Medlem, som talte sidst. Men jeg vil dog ikke forlade det ærede Medlem uden at nytte Leiligheden til at advare ham imod at komme ind paa visse Talemaader og Talevendinger og en hel Maade at føre sit Sprog paa, som let kan blive ham aldeles betegnende. Naar han nytter Leiligheden til at benytte min Stilling til at tale om, at en Mening gaar midt ind i Præstens Forstand, og at det ikke altid gaar saa haardt til, som Præsten prædiker, saa har jeg faaet en Forestilling om,

hvorledes en politisk Lægprædikants Prædiken vil lyde. Det er den Slags Maader, hvorpaa han vil søge at vinde Indgang. Men naar han bliver, som man kalder det, anholdt og attraperet paa den Slags Talevendinger, haaber jeg, at det maa turere ham; hvor han ellers mødes med mig, ikke blot i denne Sag, men ogsaa i andre. For nu at gribe det ærede Medlem, der vil gjælde for en Mand, der har dybere Følelse, vil jeg sige, at jeg aldrig bruger den Betegnelse, fordi jeg veed, at naar jeg hører til det Kirkesamfund, som det ærede Medlem vel ogsaa mener at høre til, da ere alle Døbte der Præster, men ikke Pastorer, og jeg mener, at han er lige saa meget Præst som jeg. Jeg kalder mig Pastor og ikke Præst.

Stårup: Da jeg ikke kan stemme for det foreliggende Lovforslag, skal jeg blot tillade mig med et Par Ord at motivere min Afstemmen. Jeg skal ikke opholde det høie Thing ved at gaa ind paa Sagen. Den er drøftet, og vi vide forud, at der ikke er noget som helst Saab om at faae en Lov i denne Retning. Der staar i § 1: „et midlertidigt Laboratorium“. Jeg tror, at jeg tør sige, at dersom der var Noget her i Salen, som havde virkelig Ide om, hvad et Laboratorium var for en Ting, vilde man kunne sige sig selv, at det er Noget, der ikke lader sig indrette midlertidig. Man vilde ganske vist sætte en Arkitekt i stor Forlegenhed ved at sige til ham: Vil Du have den Godhed at gjøre en Tegning og et Regnestykke over, hvad et midlertidigt Laboratorium vil koste. Det er en Bygning, om jeg saa maa sige, der har og maa have sin ganske eiendommelige Konstruktion og Indretning og derfor ikke lader sig gjøre som noget Midlertidigt. Der staar endvidere: „Til den Ende har Laboratoriet efter Rekvizition af Domstole og Politimyndigheder at afgive Erklæring over mistænkte Varer til Døylsning om disses Beskaffenhed“. Ja, naar det ikke er Andet, man vil, behøve vi slet intet Laboratorium; thi der mangler ikke i Kjøbenhavn Leilighed for Dørligheden til at faae at vide, naar det Tilfælde foreligger, om Varerne virkelig ere forfalskede eller ikke. Altsaa, for den Sags Skyld behøves der slet intet Laboratorium. Naar der endvidere staar: „Laboratoriets Teknikere bør dernæst ved selvstændig Virksomhed og Undersøgelser, der, saavidt muligt, udstrækkes over hele Landet, søge at skaffe sig Kundskab om, i hvilket Omfang og paa hvilke Maader Forfalskninger og andre Misligheder forøves“, gad jeg, naar vi nu vide, at Lovforslaget bestemmer, at der kun skal ansættes 3 Teknikere, dog vidst, hvorledes disse tre, jeg kunde gjerne kalde dem ulykkelige Mennesker, kunne blive istand til at udstrække deres Virksomhed over hele Landet. Det er jo aldeles umuligt. Saa staar der senere i § 2, at: „de i nærværende Lov omhandlede Teknikere ansættes paa 3 Aar“. Det er nu en